

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2855/2024
06.03.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Мирјане Андријашевић и Татјане Ђурица, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Станоје Филиповић, адвокат из ..., против туженог „VALI“ доо из Ваљева, чији је пуномоћник Душан Пантелић, адвокат из ..., ради поништаја решења, враћања на рад и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 891/24 од 11.07.2024. године, у седници већа одржаној 06.03.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда Новом Саду Гж1 891/24 од 11.07.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиле за накнаду трошкова ревизијског поступка

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници П1 84/23 од 01.03.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се поништи као незаконито решење туженог број .. од 13.10.2015. године. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле да се обавезе тужени да јој на име накнаде штете због изгубљене зараде у периоду од 13.10.2015. године па до пресуђења исплати за октобар, новембар и децембар месец 2015. године и даље за све месеце до пресуђења, новчане износе ближе означене у овом ставу изреке, са законском затезном каматом на сваки појединачни износ од 15-тог у месецу за претходни месец до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужени да за тужилу уплати све доприносе по основу социјалног осигурања на износе изгубљене зараде из става другог изреке, са законском затезном каматом на сваки појединачни износ до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиле да се обавезе тужени да јој накнади трошкове парничног поступка у износу од 3.871.225,00 динара, са законском затезном каматом од извршности одлуке до коначне исплате. Ставом петим изреке, обавезана је тужилца да туженом накнади трошкове парничног

поступка у укупном износу од 435.100,00 динара, док је захтев туженог преко досуђеног износа трошкова до траженог износа од 638.350,00 динара, одбијен.

Решењем Основног суда у Лозници П1 84/23 од 14.11.2024. године, одбачен је захтев тужиле за изузеће поступајуће судије.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 891/24 од 11.07.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиле и потврђено решење Основног суда у Лозници П1 84/23 од 14.11.2024. године. Ставом другим изреке потврђена је пресуда Основног суда у Лозници П1 84/23 од 01.03.2024. године, у одбијајућем делу одлуке о тужбеном захтеву и усвајајућем делу одлуке о трошковима поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредбе парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Тужени је дао одговор на ревизију.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23- други закон) – у даљем тексту: ЗПП и утврдио да ревизија тужиле није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити. У поступку по жалби, другостепени суд није пропустио да примени нити је неправилно применио одредбе процесног закона, што је било или могло бити од утицаја на законитост и правилност побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је, на основу уговора о раду од 14.04.2010. године и анекса уговора о раду од 27.10.2014. године, била запослена код туженог на неодређено време, на радном месту у Одељењу Побижаним решењем туженог од 13.10.2015. године, тужилца је, на основу члана 179. став 3. тачка 8) Закона о раду у вези члана 78. став 1. тачка 1) Правилника о раду, отказан уговор о раду због неоправданог изостајања са рада једном у току три месеца, а највише пет радних дана са прекидима у току дванаест месеци. На основу усаглашених налаза и мишљења судског вештака и стручног лица, утврђени су дани, односно периоди, када тужилца није била способна за рад, као и дани када је тужилца била одсутна са рада - шест дана у јуну 2015. године и деветнаест дана у јулу 2015. године, а за које није доказала да није била радно способна због наступања привремене спречености за рад, тј. није доставила потврду о наступању привремене спречености за рад нити је изостанак правдала на други начин. Пре доношења решења о отказу, тужилца је 08.09.2015. године, достављено упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду, на које се изјаснила. Утврђено је и да је тужилца, у току првостепеног поступка, тражила изузеће поступајуће судије.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев тужиле за поништај оспореног решења, враћање на рад и накнаду штете због изгубљене зараде, као и уплату доприноса на тражене износе накнаде штете.

Према одредби члана 179. став 3. тачка 8) Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05, 61/05... 75/14), послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који, између осталог, не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Према одредби члана 180. Закона о раду, послодавац је дужан да пре отказа уговора о раду у случају из члана 179. ст. 2. и 3. овог закона, запосленог писаним путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање осам дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења (став 1); у упозорењу из става 1. овог члана послодавац је дужан да наведе основ за давање отказа, чињенице и доказе који указују на то да су се стекли услови за отказ и рок за давање одговора на упозорење (став 2); упозорење се доставља запосленом на начин прописан за достављање решења о отказу уговора о раду из члана 185. овог закона (став 3).

Одредбом члана 78. став 1. тачка 1) Правилника о раду туженог од 26.09.2014. године, прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину предвиђену овим правилником, и то: неоправдано изостајање са рада једном у току три месеца, а највише пет радних дана са прекидима у току 12 месеци.

По налажењу Врховног суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев тужиле, правилно налазећи да одсуство тужиле са рада без потврде о привременој спречености за рад, представља непоштовање радне дисциплине прописане општим актом туженог и понашање због којег не може наставити са радом код послодавца.

И по становишту Врховног суда, непоштовање радне дисциплине предвиђене актом послодавца је законски разлог због којег се запосленом може отказати уговор о раду. Општим актом туженог - Правилником о раду, прописано је да запослени не поштује радну дисциплину уколико неоправдано изостане са посла једном у току три месеца или највише пет радних дана у току дванаест месеци. Како тужиле, у периоду од 19.06.2015. године до 31.07.2015. године, укупно 25 радних дана није долазила на посао, нижестепени судови су извели правилан закључак о законитости оспореног решења о отказу уговора о раду због непоштовања радне дисциплине.

Имајући у виду да је одбијен као неоснован захтев за поништај решења о отказу уговора о раду, правилно је одбијен и захтев тужиле за враћање на рад и накнаду штете, те уплату припадајућих доприноса за обавезно социјално осигурање на тражене износе накнаде штете, с обзиром на акцесорни карактер захтева.

Правилна је и одлука о нижестепених судова о захтеву тужиле за изузеће поступајуће судије Основног суда у Лозници, јер је донета правилном применом одредбе члана 70. став 2. тачка 2) ЗПП.

Наводи ревизије тужиље односе се на спроведени доказни поступак и оцену доказа те упућују на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање. Такви наводи нису посебно разматрани будући да у смислу члана 407. став 2. ЗПП не представљају дозвољен ревизијски разлог. Истовремено истим се не доводи у сумњу правилност пресуђења и правилна примена материјалног права.

Имајући у виду да се неосновано ревизијом указује на погрешну примену материјалног права, Врховни суд је, применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Како је ревизија тужиље одбијена, одбијен је и њен захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка, па је на основу чл. 153. и 154. став 2. ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке. Применом истих одредаба одлучено је као у ставу трећем изреке, јер трошкови састава одговора на ревизију не представљају трошкове који су били потребни ради вођења парнице.

Председник већа – судија
Жељко Шкорић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић